

CHLAPEC,
VTÁČIK
&
TRUHLÁR

Matilda
Woodsová

ALBATROS

Chlapec, vtáčik a truhlár

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Matilda Woodsová
Chlapec, vtáčik a truhlár – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

CHLAPEC,
VTÁČIK
&
TRUHLÁR

Matilda
Woodsová

ILUSTROVALA ANUŠKA ALLEPUZOVÁ

ALBATROS

Venujem členom svojej rodiny –
dvojnohým aj štvornohým.

TRUHLÁROVA PRVÁ TRUHĽA

Mestečko Allora bolo známe z dvoch dôvodov. Tým prvým boli lietajúce ryby a druhým nádherné kľukaté uličky. Turisti z celej krajiny sa tam schádzali a pozorovali, ako ryby vylietavajú z mora, zatiaľ čo umelci tam chodievali maľovať obrazy domov na allorskom kopci, ktoré čneli dohora ako schody. Boli také pestré, že umelci ani nemali dosť farieb, aby ich verne zachytili. Povrávalo sa (teda aspoň sestry Finestrové to vraveli), že keď slávny Giuseppe Vernice maľoval strechu ich domu, vytvoril úplne novú farbu.

„Nazval ju skvostná žltkovožltá,“ tvrdila Rosa Finestrová komukolvek, kto ju počúval.

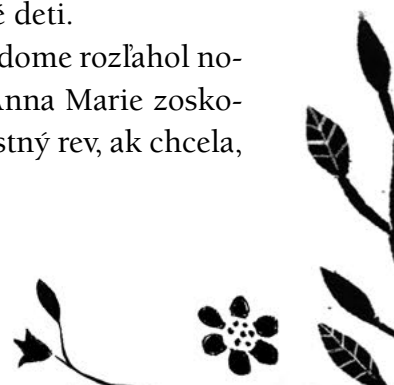
„Získal ju tak, že rozdrvil oko na pávom pierku,“ dodala Clara Finestrová a veľavýznamne pri tom kývla hlavou.

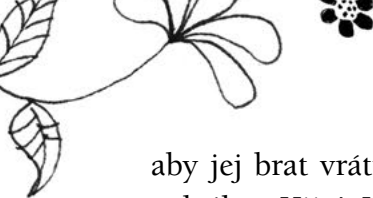
No hoci sa sestry Finestrové rozplývali nad tým, aký majú žiarivý dom, ten vedľa nich bol ešte žiarivejší.

Stál najvyššie spomedzi všetkých a patril Albertovi Cavellovi. Na vrchole kopca nad ním sa rozprestieral už len cintorín. Dom sa skvel ako azúrový drahokam uprostred mora. Nebol však iba žiarivý. Bolo v ňom aj hlučno, a to už od chvíle, keď sa doň nasťahoval Alberto s manželkou Violettou. Len čo sa im narodila dcéra Anna Marie, chvíľok ticha čoraz väčšmi ubúdalo. Potom prišiel na svet syn Antonio a v dome zavládol ešte väčší hurhaj, ktorý sa znásobil, keď medzi jeho žiarivými múrmi prvý raz zaplakal zázrak menom Aida.

Alberto bol najlepší tesár v Allore. Cez deň vyrábal posteľe, stoly a stoličky pre zákazníkov a po večeroch zasa hračky pre vlastné deti.

S každou novou hračkou sa v dome rozľahol nový zvuk: radostný výskot, keď Anna Marie zoskočila z otáčacej stoličky, Aidin zlostný rev, ak chcela,

aby jej brat vrátil oblúbenú bábiku, či Antoniove výkriky: *Hijó! Hijó!*, keď jazdil po schodoch na drevenom koníkovi.

Čulý ruch vládol v ich žiarivom dome sedem rokov, kým neprišiel mor.

Prepukol v najchladnejšom zimnom mesiaci, ale do Allory sa dostal až na jar.

Ako prví ochoreli chlapi, ktorí pracovali na novej železnici, spájajúcej mestečko so severom, potom lekári, ktorí ich liečili, a umelci, čo prišli do mesta maľovať. Iba jediná rodina bola dosť bohatá, aby mohla utiecť. Starosta vzal svojich príbuzných na dlhú dovolenku tam, kam sa choroba nerozšírila.

„Veľa šťastia!“ zakričal ponad tučné plece, keď ich prepychový koč so šiestimi bielymi žrebcami unášal preč.

Mŕtvych spočiatku pochovávali na cintoríne – najprv po jednom, no neskôr až po dvoch a po troch –, ale keďže choroba neustupovala, museli sa zaviesť iné opatrenia.

V zadnej časti cintorína postavili bránu a do kameňa vytesali úzke schodisko, ktoré viedlo k vode. Zosnulých už neukladali do hrobov. Balili ich do plachiet a hádzali do zúrivého, rozbúreného mora.

Čím viac mŕtvych pribúdalo a živých ubúdalo, tým boli dláždené ulice mestečka tichšie. Domy nik nemaľoval a okenice, ktoré inokedy ľudia otvárali, aby privítali jar, zostávali pevne zabuchnuté. Dokonca ani sestry Finestrové z nich nevystrokovali nosy.

Rovnako ako nedokončené obrazy, ktoré ležali opustené na uliciach, aj Allora začínala chátrať.

Choroba sa postupne rozšírila aj do domov na kopci, až sa napokon dostala i do Albertovho príbytku.

Najprv postihla najstaršie dieťa. Alberto si všimol, že Anna Marie má za ľavým uchom purpurovočervený fliačik, keď si čítala vo svojom oblúbenom kresle. Potom ochorel Antonio. Kým trpel v posteli, nakazila sa aj malá Aida.

Violetta a Alberto sa o všetkých troch starali. Keď deti kričali a fňukali, bozkávali ich a objímali, a keď sa ich čas na zemi naplnil, vyprevadili ich slovami: „Len choďte. Jedného dňa sa znova stretieme.“

Violetta svoj sľub dodržala a o dva dni odišla za nimi. V ten večer si po telá prišli zbierači mŕtvov, no Alberto im ich nevydal.

„Nemôžem,“ povedal jednému z dvoch mužov, ktorí čakali pri dverách. „Nemôžem vám dovoliť, aby ste ich hodili do toho krutého mora.“ Aj spreď najvyššieho domu na kopci videl, ako na mieste, kde vlny narážajú na sivé kamene, frka pena. Nezniesol pomyslenie na to, že jeho rodina skončí práve tam.

„Musíš sa tiel nejako zbaviť,“ vyhlásil chlap. „Nemôžeš ich nechať v dome. Choroba sa potom šíri rýchlejšie.“

„Pochovám ich.“

„Všetci truhlári zomreli. Posledného sme brali dnes ráno.“

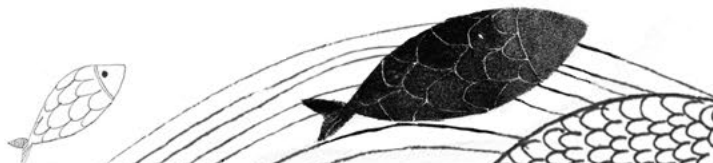
„Tak im truhly urobím sám.“

A presne to aj spravil. Šiel do dielne a prvý raz zhotovil niečo pre ľudí, ktorí už nežili. Vyrobil truhlu pre svoju manželku, najstaršiu dcéru, pre svojho jediného syna a pre malú Aidu. Každá bola menšia než tá predchádzajúca a pasovali jedna do druhej ako bábiky matriošky.

Keď ich Alberto dokončil a pochoval členov svojej rodiny, šiel do dielne a začal vyrezávať truhlu pre seba. Lenže kým skončil, mor ustúpil. Starosta sa vrátil z dovolenky, sestry Finestrové znovu otvorili okenice a po uličkách Allory sa opäť veselo prechádzali ľudia.

Alberto sa k nim však nepripojil. Namiesto toho každý deň sedával pri truhle, čakal, kým sa mu na tele zjaví purpurovočervený fliáčik a choroba si vezme aj jeho.

STAROSTOVA PREDČASNÁ OBJEDNÁVKA

O tridsať rokov

„Chcem, aby to bolo drevo zo zlatého duba,“
vyhlásil starosta veľkolepo. „Zlatému dubu
sa nič nevyrovná. Je pevný ako oceľ a ľahký ako
pierko. Hovorí sa...“ pokúsil sa nakloniť ponad
stôl, ale bránilo mu v tom veľikánske brucho, „že
keby človek hodil celý strom aj s koreňmi do mo-
ra, doplával by až do divokej Afriky.“

„Chcete, aby vás pochovali v mori?“ spýtal sa
Alberto. Nemal vo zvyku klásť otázky. Jeho zákaz-
níci boli zvyčajne mŕtvi už predtým, než prišli.

„Isteže nie!“ vyprskol starosta. „Nie som námorník.“

„V Allore nemáme námorníkov,“ dal mu za pravdu Alberto. Do tých búrlivých vôd by nevyplával ani najväčší hlupák.

More akoby ich v tej chvíli začulo. K brehu vyslalo obrovskú vlnu, ktorá s pleskotom narazila na skaly. Voda vyšplechla tak vysoko, že zafrkala kuchynské okno. O sekundu doň vletel aj veľký morský ostriež. Našťastie ho však nerozbil.

„Tak prečo potom chcete, aby plávala?“ vyzvedal Alberto, keď sa ryba zatrepotala na kamennej dlažbe.

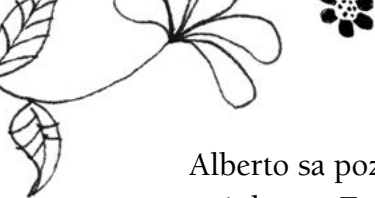
„Nechcem, aby plávala.“ Starosta si odchlípol čaj, no len čo zacítil jeho chuť, vyplul ho. Pil iba čaj z najkvalitnejších lístkov a Alberto mal zjavne tie najlacnejšie.

„Práve ste povedali...“

„Je mi fuk, či by niekam doplávala.“ Starosta zamával rukami, ako keď sa ryba zatrepotala dolu v uličke. „Ide mi len o to, aby bola...“ hľadal správne slovo, „výnimočná!“

„A drahá,“ dodal Alberto. Viac by ho stálo už iba drevo, ktoré by mu dopravili loďou z Afriky. „Určite nechcete, aby som ju urobil z iného dreva, napríklad z bazy alebo jelše?“

Starosta ho prepichol pohľadom. „Nie som chudobný, truhlár.“

Alberto sa pozrel na jeho zamatový plášť so zlatou čipkou. „To by si o vás nik nedovolil tvrdiť. Takže sme sa dohodli.“ Pero ponoril do nádoby s atramentom a pod starostovo meno napísal: *Zlatý dub*. „Teraz,“ zdvihol oči od zápisníka, „poďme merať.“

„Merať?“ Starosta odrazu skrotol. „Čo?“

„Predsa vás, pán starosta. Stačí mi výška a obvod pása. Napokon, nie som obuvník.“

Pravda bola taká, že v Allore už nemali ani obuvníka. Posledný zomrel pred dvoma týždňami. Alberto mu vyrábal truhlu:

Majster Luigi Scarpa

Bazové drevo

191 cm × 58 cm

„Ach tak. Nuž...“

„Mám krajčírsky meter,“ povedal Alberto. „Prinesiem ho, ak chcete.“

„Nie, nie. Netreba.“ Starosta netrepežlivo mávol rukou, aby ho zastavil. „Meranie teraz nechajme tak.“

„Obávam sa, že inak nemôžem začať. Je to dôležitá súčasť mojej práce. Zvyčajne si telo zmeriam sám. Väčšina ľudí za mnou nechodí, kým ešte žije,“ vysvetlil.

„Lenže ja nie som ako väčšina ľudí, však? Som starosta celej Allory.“ Veľavýznamne vypál hrud' a tučným pupkom narazil do stola. „A ako starosta mám právo, nie právo, ale povinnosť mať najväčšiu a najväčkolepejšiu truhlu, akú kedy toto mesto videlo.“

Určite bude najväčšia, pomyslel si Alberto. Ešte sa nestretol s nikým živým ani mŕtvym, kto by bol taký tučný ako on.

„Čo to bolo?“ vyštekol odrazu starosta.

Truhlár vypeštil oči. Azda to povedal nahlas?

„Vlastne, asi to bol môj žalúdok.“ Starosta si sprattal brucho pod stôl. „Večer býva vždy náladový. Nemáte náhodou v komore koláče alebo sladkosti? Len aby som toho hladoša trochu upokojil.“ Nežne si brucho pohladkal a plný nádeje sa poobzeral po kuchyni.

„Na lavici je zoschnutý chlieb,“ odvetil Alberto. „A na tanieri zvyšok syra. Odtiaľto sa mi však zdá, že je trochu zelený.“

„To nič,“ povedal starosta, hoci vyzeral, že ho to nepotešilo.

„Nuž?“ opýtal sa Alberto.

„Nuž čo?“

„Aké máte miery? Aspoň odhadom, aby som mohol objednať drevo. Ak chcete mať najväčkole-

pejšiu truhlu, čoskoro na nej potrebujem začať pracovať.“

„No, asi stodevãĎdesiat krát... uhm...“ Starostovi sčerveneli líca. „StodevãĎdesiat centimetrov. Aspoň si myslím.“

„StodevãĎdesiat krát stodevãĎdesiat?“ vyhrkol Alberto s neskrývaným prekvapením.

„Čo je na tom zlé?“

„Nič. Iba je to zaujímavé.“

„Čo je zaujímavé?“

„Zvyčajne robím obdĺžnikové truhly, nie štvorcové.“

„Ak je to pre vás príliš náročné,“ vyhlásil starosta a neúspešne sa pokúsil vstať, „som si istý, že nájdeme niekoho iného, kto mi ju vyrobí.“

„Nemám s tým ani najmenší problém, pán starosta.“ Alberto ponoril pero do atramentu a zapísal si rozmery. „Teraz...“ ozval sa váhavo, lebo tušil, že jeho ďalšia otázka sa mu nebude páčiť. „Dokedy ju chcete mať hotovú?“

Starostova tvár sa zmenila z červenej na purpurovú. „Odkiaľ to mám vedieť?“ skríkol. „Také veci sú nepredvídateľné. Smrť môže prísť nečakane.“

„To je pravda,“ prisvedčil truhlár. „V jednom okamihu ste tu a o chvíľu už nedýchate.“

„No nemusíte sa ktovieako ponáhľať,“ poznamenal starosta a nervózne sa zasmial. „Ešte neplánujem otrčiť kopytá.“

Hodiny na veži, ktorá sa týčila na cintoríne, začali odbíjať dvanásť. Aby starosta prekričal zvony, poriadne zvýšil hlas.

„Mám dobré gény. Moja mama sa dožila osemdesiatich troch rokov, aj to ju zabil rozbehnutý voz. Bola zdravá ako buk, ak nerátam zlomenú lebku a prepichnuté pľ...“

Vtom ho prerušilo hlasné klopanie. Zamračené sa pozrel na Alberta, ktorý sedel oproti.

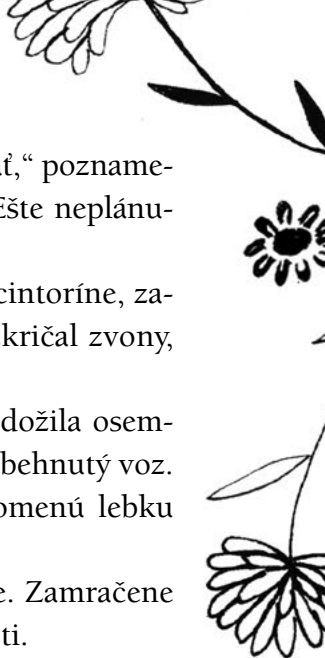
„Mávate tak neskoro hostí?“

„Iba takých, ktorí už nežijú,“ odvetil truhlár. Starostu nechal v kuchyni a šiel otvoriť.

„Položte ju tam.“ Alberto ukázal na stôl v zadnej časti dielne. Z kuchyne doniesol sviečku, pripálil ňou päť ďalších a v miestnosti sa postupne rozžmurkali žltosivé svietielka. Len čo sa rozhoreli, pripojil sa k dvom mužom, ktorí priniesli telo ženy.

Alberto ju poznal. Bola to slečna Bonitová. Do Allory sa presťahovala pred vyše rokom. Za ten čas s ňou hovoril iba raz, keď jej pomohol prečítať nápis na trhovisku: *Dve hrušky za cenu jednej!*

„Čo sa jej stalo?“ spýtal sa. Poznal aj mužov,

ktorí ju doniesli – jedného lepšie než druhého. Ten starší bol pekáč Enzo a mladší jeho učeň Santos.

„Zomrela,“ odpovedal Santos.

„To mi je jasné. Ale ako?“

„Uhm...“ Santos pozrel na svojho majstra.

Enzo si odkašľal. „Mala nádor, Alberto. Tuto, tesne nad srdcom.“ Ukázal na jej hrud', kde sa nad okrajom šiat črtala hrčka veľká ako jablko.

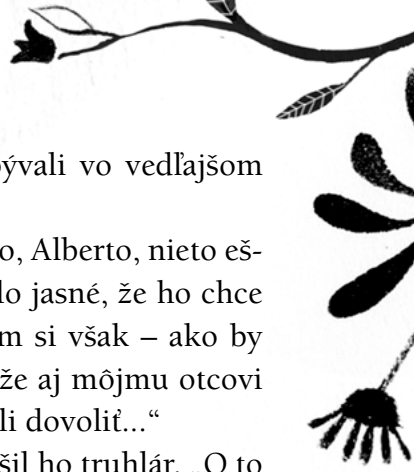
„Ach,“ hlesol Alberto smutne. „Už neraz som to videl.“ Odvrátil pohľad od tela a zadíval sa na svojho starého priateľa. „Kto ju našiel?“

„Moja žena. Dávala jej zadarmo vyschnuté bochníky chleba. Na čerstvé nikdy nemala, úbožiatko. Už dva týždne ju však nevidela, a tak sa vybrala do jej chatrče, aby sa presvedčila, či je v poriadku. Tam ju objavila. Ležala v posteli, no jej paplón aj vankúš boli ešte teplé.“

„Teplé?“ Alberto sa zamračil. „Si si istý?“ Podľa stavu tela a zápachu odhadoval, že slečna Bonitová bola mŕtva minimálne týždeň. Keby zomrela uprostred leta, už by ani nevyzerala ako slečna Bonitová.

„Si, si, Alberto,“ prisvedčil Enzo smutne s ešte smutnejším pohľadom. „Moja žena si tým bola istá.“

Aha, pomyslel si Alberto. Tým sa to vysvetľovalo. Enzova žena rada všetko zveličovala takmer

ako sestry Finestrové, ktoré bývali vo vedľajšom dome.

„Nemohla si dovoliť ani jedlo, Alberto, nieto ešte truhlu.“ Podľa jeho tónu bolo jasné, že ho chce požiadať o láskavosť. „Pamätám si však – ako by som na to mohol zabudnúť –, že aj môjmu otcovi si pomohol, keď sme si nemohli dovoliť...“

„Pravdaže. Pravdaže,“ prerušil ho truhlár. „O to ma ani nemusíš prosiť, Enzo. Neboj sa, postarám sa o ňu.“

„Ďakujem, Alberto.“ Pekár mu potriasol ruku. „Vedel som, že v tebe nájde priateľa.“

*

„Alberto mal rušnú noc,“ povedala Clara Finestrová. Prestala vykúkať z okna a obrátila sa k sestre Rose.

„Naozaj?“ opýtala sa Rosa. Sedela v kresle ozdobenom ružami, ktoré ladili s jej menom.

„Veru áno. Najprv starosta, potom slečna Bonitová.“

„Starosta zomrel?“ Rosu to tak šokovalo, že stratila reč. Ale iba na chvíľku. „Nuž, veľmi ma to neprekvapuje. Ak je niekto širší ako dlhší, smrť si ho nájde skoro.“

„Nie.“ Clarina ostrá tvár sa rozžiarila od rados-
ti. Vždy sa tešila, keď vedela niečo skôr než jej
mladšia sestra. „Starosta nezomrel. No slečna Bo-
nitová áno. Enzo a jeho učeň ju práve vyniesli
hore.“

„Ukáž, nech sa pozriem.“ Rosa sa vydriapala
z kresla a utekala k oknu. Odtisla Claru nabok
a vystrčila hlavu na ulicu. Bolo však neskoro. Al-
bertovi žijúci hostia už odišli a v prednej časti do-
mu vládla tma.

Truhlár postupne sfúkol všetky sviečky v dielni.

„Nech sa páči,“ povedal, keď tú poslednú po-
ložil vedľa tela slečny Bonitovej. „To už je lepšie.
Postarám sa o vás. Nemajte obavy. Pochovám vás,
ako sa patrí. Každý si to predsa zaslúži. Dám vám
svoju rakvu.“ Hoci to nevidela, ukázal na nevelkú
debnu pokrytú prachom v rohu dielne. „A kúpim
vám miesto na cintoríne. Budete mať aj náhrobný
kameň.“

Alberto zatvoril okno, aby sa dnu nedostala lie-
tajúca ryba. Potom sa zvrtol na odchod, no čosi ho
zastavilo. Slečna Bonitová možno zomrela opuste-
ná a týždeň ležala bez povšimnutia v chatrči, lenže
teraz už nemusí byť sama. Alberto nešiel hore, ale
sadol si k nej.

„Dobrú noc, slečna Bonitová,“ povedal. Vo svetle poslednej sviece sklonil hlavu, zatvoril oči a napokon zaspal.

ZVEDAVÝ VTÁČIK

Kým Alberto spal vedľa tela slečny Bonitovej, vysoko v povetrí sa vznášal pestrý vtáčik. Pri každom mávnutí jeho krídel na okamih zmizla jedna z hviezd a vzápätí sa opäť zjavila.

Chcel letieť ponad more, no ďaleko sa nedostal. Fúkal silný vetrisko a vtáčik mal slabé krídla. A tak namiesto toho, aby letel vpred, neprestajne krúžil na mieste.

„Čvirik!“ zaštebotal. „Čvirik!“ zaštebotal znova. Jeho štebot sa niesol ponad vodu, ale nik naň neodpovedal.